

JAMSAI

เทพนิยาย
ตำนาน
ขุน
กระบี่
กระบือ

2

เทียนอ้าย 天爱 เทียน
อวี เปา

"อ้อ..." นางยกมือผล็ก แต่ถูกแสงอกหนาแข็งที่แผ่ไอร้อนออกมา
แผ่นหลังนางถูกคนกดไว้ จากนั้นแสงอกตรงหน้าก็แนบชิดตามลงมา

"อาเฉิน พอข้าดื่มสุราไป ผื่นก็เริ่มคันอีกแล้ว เจ้าเถาให้ข้าที่..."

นางถูกทับไว้ด้านล่าง แผ่นหลังแนบต้ง ในใจเกิดความหวาดกลัว
อย่างอธิบายไม่ได้หลับตาก็เเม่กล้าลืม คล้ายว่ามีผื่นต้งเค้า พายุพัดกระหน่ำ
นางรู้สึกว่าร่ากายร้อนจนเหมือนมีไฟลุก ความรู้สึกกระสับกระส่ายใน
กันบั้งหัวใจวังวนสะเปะสะปะ หาความสงบไม่ได้...

สิ่งที่พันเอนนางอยู่นั้น...คือมือ? หรือเป็นไซ่ สิ่งที่ทับอยู่ด้านบน
ร่างนางนั้น...คือร่างกาย? หรือเป็นแผ่นหินขนาดใหญ่กันแน่น เสียงหายใจ
หนักๆ ของเขาอยู่ริมโสดนี้เอง คล้ายว่ากำลังประกาศอำนาจทั้งหมด
ของตนเองอย่างเผด็จการ เขาจุดไฟบนกายนาง จุดที่หนึ่งก็ลุกไหม้ไป
แถบหนึ่ง นางรู้สึกว่ทั้งสรรพางค์กายร้อนลวกวากับไฟลามทุ่ง

นางอดจะปฏิเสธไม่ได้ "มู่หรงซง อย่า..."

เขาอุตปากนางไว้ ทำที่แข็งขึ้นขึ้นเล็กน้อย "อย่าได้พูดคำอื่น ยกเว้น
นามของข้า"

แนะนำตัวละคร

- * มู่เงิน มีอีกชื่อว่าชิงหลวน เป็นศิษย์แห่งเขาปี้ลั่ว ผู้คนเชื่อว่านางมีศาสตร์แห่งกษัตริย์ที่จะช่วยให้รวมแผ่นดินได้
- * มู่หรงซง มีอีกชื่อว่ามู่หรงเฟิงหวง จงชานอ๋องของแคว้นเยียนที่ล่มสลายไปแล้ว รูปร่างจนดูเหมือนไม่ใช่มนุษย์ มีปณิธานอันยิ่งใหญ่
- * มู่หรงหย่ง ญาติร่วมตระกูลกับมู่หรงซง ติดตามมู่หรงซง มีฝีมือด้านการรบ
- * ท้าวปากุย องค์ชายน้อยชาวเชียนเป่ย์ที่หลบซ่อนตัวอยู่ในเมืองเย่เจิง นับถือมู่หรงซงกับมู่เงินมาก รอเวลาหวนคืนสู่มาตุภูมิ
- * จิ้งสิง ศิษย์รักของอัศวรเสนาบดีหวังเหมิง เป็นคนสุขุมใจเย็น คอยปกป้องคุ้มครองผู้เป่าจากใจจริง
- * เขียวจันเหยียน บ่าวรับใช้ของมู่หรงซง เคยอยู่ที่เมืองเย่เจิง เวลานี้เป็นอนุคนโปรดของเซี่ยเสวียน

ม้วนที่ ๔ อภิธาน

เพมเตลื้อนถานลพ มังกรน้ำซ่อนนทะเล
ตะตันเตาบ จันทรำทั้งนี้ นงลัฟฟ้าออกนกลางนภา

7

พายุก่อตัวในอสัง

เมื่อผิงหยาง หอบุผชาติอีผิง
 หมู่นี้จุไม่มีความสุขอย่างยิ่ง เนื่องจากอาภุภัยหายไป
 นางเห็นว่าเด็กคนนี้โตแล้ว เดิมคิดจะมอบหมายงานในห้องบัญชี
 ให้เขาทำ กลับคาดไม่ถึงว่าเขาจะหายไปกะทันหัน ผ่านไปหลายวัน
 ยังปราศจากข่าวคราว

จวบจนพลบค่ำวันหนึ่ง ขณะนางกลับไปพักผ่อนที่ห้องได้ค้นพบ
 จดหมายฉบับหนึ่งอยู่ในนั้น เนื้อหาในจดหมายโดยคร่าวคือบัดนี้บิดา
 ที่เคยทิ้งอาภุไว้เกิดร่ำรวยขึ้นแล้ว ดังนั้นจึงมาพาบุตรตนเองไป พร้อมทั้ง
 ทั้เงินก้อนหนึ่งไว้เป็นค่าตอบแทน

หงจุซ่งนำหน้กเงินด้วยมือ พบว่ามากกว่าที่คาดไว้มาก แต่แม้จะ
 เป็นเช่นนั้นในใจนางยังคงไม่มีใครสขารมณนัก เด็กที่ตนเองเลี้ยงมาจนโต
 ต่อให้อยากจากไปจริง อย่างไรก็ตามก็ต้องบอกกล่าวนางสักคำกระมัง

นี่ถึงกับหายไปเลยโดยไม่บอกไม่กล่าวเยี่ยงนี้...

หญิงคนนั้นก่อนขอคืนใจอยู่พักหนึ่ง จากนั้นก็มีลูกน้องมาเคาะประตู
บอกว่าทางด้านเจ้าเมืองมู่หรงต้องการเบิกจ่ายยุทธปัจจัยจำนวนหนึ่ง

"เบิกก็เบิกสิ ถึงอย่างไรก็เป็นของที่เขาเก็บไว้ที่นี่" หญิงสาวนิบๆ
จับที่ส้าทับอีกประโยค "ยังเรียก 'เจ้าเมือง' อยู่อีก บัดนี้เขาลูกขึ้นก่อนกฎแล้ว"

"ขอรับ ผู้น้อยพุดผิดไปแล้ว"

หญิงสาวมือเป็นสัญญาณบอกให้เขาไปได้

นางนั่งอยู่ปากประตูเป็นนานสองนาน เงยหน้ามองท้องฟ้าที่
ด้านนอก ได้สายลมยามราตรีอันเย็นเยือก

กลีบเมฆเคลื่อนที่รวดเร็วประเดี๋ยวบดบังแสงจันทร์ ประเดี๋ยวก็
เผยให้เห็นหมู่ดาว

ดวงดาวโคจรสับสน เปรียบประดุจสถานการณ์ของใต้หล้านี้

บนถนนเล็กกลับตาคนสายหนึ่งนอกเมืองผิงหยาง รถม้าสามคันกำลัง
วิ่งพลุ่งๆ ด้วยความเร็วสูง

สองคนในรถม้าคันกลางร่างโคลงเคลงเอียงซ้ายโยกขวา

เสียงใส่เสนาหูลีเสียงหนึ่งดังขึ้น "จู่จาง จากมาโดยไม่บอกลาเยี่ยงนี้
จะดีจริงหรือ"

หนุ่มน้อยผู้เฒ่าถามสวมชุดชาวบ้านเก่าขาด หากแต่มีอาจบดบัง
ประกายอันเจิดจ้าในดวงตาได้ เขาก็คืออาภัยแห่งหอบุปผาติอันผืน และก็คือ
ท้าวปากุยกี่ปรารถนาจะเร่งรัดกลับอวีนจึงเป็นการด่วน

เยียนเฟิงที่อยู่ข้างกายเขายังมีหน้าตาเหมือนกับในตอนนั้น เพียงแต่
จนผมสองข้างเริ่มมีผมหงอกแล้ว

เยียนเฟิงกล่าวซ้ำๆ ว่า "ฝ่าบาท พวกเราล่าช้าไม่ได้แม้เพียงคนเดียว คนพวกนั้นไม่รู้จะไล่ตามมาสังหารเมื่อใด..."

ท้าวปากุยกใจเต้นระรัว ทวนถามว่า "คนพวกนั้น? ตามสังหาร?"

เยียนเฟิงตอบ "เผ่าต่างๆ ในอวินจงยังมิได้ส่งบงกชโดยสมบูรณ์ ชาวที่กระหม่อมมารับพระองค์รั่วไหลออกไป ระหว่างทางมาก็ค้นพบแล้วว่า ถูกคนของเผ่าตู่กูสะกดรอยตาม พวกเราเสียคนไปกว่าค่อนข้าง เพราะหยังดีที่จัดการฝ่ายตรงข้ามได้ราบคาบ"

ท้าวปากุยกกล่าว "แล้วถ้าหาก...เผ่าตู่กูมิได้ส่งคนมาเพียงกลุ่มเดียวเล่า"

เสียงของเขาแม้จะติดเป็นกังวलयุบบ้าง แต่ไม่มีแววครั่นคร้ามโดยสิ้นเชิง

เยียนเฟิงเห็นเขาเป็นเช่นนั้นก็ใจชื้นขึ้นไม่น้อย "ดังนั้นกระหม่อมจึงได้เลือกทางเล็กกลับตาคนเส้นนี้ และได้ให้พระองค์บอกกล่าวผู้ใดทั้งสิ้น"

ท้าวปากุยกพยักหน้า "จื่อจาง เจ้าทำถูกต้องแล้ว"

เยียนเฟิงกล่าว "รถม้าโคลงเคลง ฝ่าบาททรงอดทนอีกสักหน่อย ถึงอวินจงแล้วก็มีคนจากเผ่าเฮ้อหลันมาหนุนช่วย"

"ข้าเคยฝึกยุทธ์จากพี่มู่หรงมา ไม่กลัวความโคลงเคลง!" ท้าวปากุยกว่าพลางแบมือแสดงรอยด้านที่ฝ่ามือ "เจ้าดู ด้านมากใช่หรือไม่"

"ตลอดหลายปีที่ฝ่าบาททรงอยู่ข้างนอกนี้มิได้ปล่อยเวลาให้ล่วงผ่านไปเปล่าๆ จริงๆ" เยียนเฟิงพยักหน้าปลอบปล้ำ ก่อนกล่าวพิมพ์ด้วยความสังเล "ทว่ามู่หรงขงผู้นี้ วันหน้าฝ่าบาททรงอย่าอยู่ใกล้จะดีกว่า"

ท้าวปากุยกกล่าว "ข้ารู้ จื่อจาง ข้าจดจำคำพูดของเจ้าไว้เสมอ"

เยียนเฟิงกำลังจะพูดบางอย่างอีก ทันใดนั้นรถม้าเกิดโคลงอย่างรุนแรง หวิดจะพลิกคว่ำ

หัวป่ากยูงเองก็กระแทกเข้ากับเยียนเฟิง "ทางเส้นนี้ช่างไม่ราบเรียบ เอาเสียเลย!"

เยียนเฟิงก็กลับมองหัวป่ากยูงด้วยสีหน้าตื่นตัว "ฝ่าบาท พวกเรา ประสบอันตรายเข้าแล้ว!"

เขาเพิ่งจะพูดจบก็มีเสียงในลำคอของคนขับรถม้าดังมาจากทางด้านหน้า

ถัดจากนั้นน้ำก็คล้ายว่าจะเสียการควบคุม วิ่งเตลิดไปอย่างไร้ทิศทาง เยียนเฟิงกล่าว "นั่งให้ดีพะยะค่ะ!"

เขาเปิดม่านประตुरुถ ก่อนจะเห็นกายขึ้นหลังม้าแล้วรั้งสายบังเหียน "ฮึ..."

ม้าที่กระสับกระส่ายไม่เชื่อฟังการควบคุมใดๆ ยังคงไม่หยุดลง มันวิ่งสะเปะสะปะประหนึ่งว่าคลุ้มคลั่งไปแล้วต่ออีกรูหนึ่ง รถม้าทั้งคัน สั่นสะเทือนจนแทบหลุดออกเป็นชิ้นๆ

เมื่อเห็นว่าสูญเสียการควบคุมโดยสิ้นเชิงแล้ว เยียนเฟิงก็กัดฟันแน่น ชักดาบฟันเชือกที่ผูกกับรถม้าจนขาด แล้วตนเองก็กระโดดลงจากหลังม้า อย่างห้าวหาญ

เกิดเสียงดังโครมครามขึ้นสองสามที ตัวรถพลิกคว่ำอยู่ข้างทาง ส่วนที่กระแทกพื้นขึ้นไม่ได้แตกหักทั้งหมด

เยียนเฟิงก็ลงไปตามพื้นโคลนไม่กี่ทีก็ก่อนจะลุกขึ้นไปหาหัวป่ากยูง รถม้าเสียหายหนัก แต่ยั้งดีที่หัวป่ากยูงตอบสนองไว้วงใจ จึงมีเพียงรอยถลอกที่ฝ่ามือเท่านั้น

หัวป่ากยูงกล่าวด้วยอารมณ์ร้อนใจ "จ้อจาง เป็นพวกเขาไล่ตามมาแล้ว ไช้หรือไม่"

เยียนเฟิงเอาตัวบังทั่วปากุยไว้ด้านหลัง เหยหน้ามองก็เห็นกลุ่มคน
มิดฟ้ามัวดินกำลังเคลื่อนเข้ามาใกล้ จำนวนน่าจะร่วมร้อยคน

ในขณะที่ขบวนของพวกเขาเคลื่อนนั้นเหลือแค่สิบกว่าคน

เยียนเฟิงเปล่งเสียงพูด "ไม่ว่าผู้ใดส่งพวกเจ้ามา ฝ่าบาทมีรับสั่งว่า
หากคุ้มกันพระองค์เสด็จกลับถึงวังจะได้จะทรงเลื่อนยศถาบรรดาศักดิ์ให้
โดยไม่ถือสาต่อความบาดหมางในอดีต!"

ผู้นำของกลุ่มนั้นส่งเสียงหัวเราะเยียบเย็นด้วยความเหยียดหยาม
ออกมาก่อนว่า "ใกล้จะตายกันอยู่แล้ว ไยยังพูดมากเสียปานนี้"

เมื่อเดินเข้าไปใกล้ เยียนเฟิงก็พบว่าพวกเขามีได้ปกปิดใบหน้า
แต่อย่างใด นัยที่ว่าจะไม่ปล่อยให้ผู้ใดรอดชีวิตเป็นอันขาดนั้นเห็นได้
ชัดเจนยิ่งยวด มีหน้าขำมือสังหารเหล่านั้นก็แข็งเกร่งกว่ากลุ่มก่อนหน้า

เขาอาจจะบีบมือทั่วปากุยแน่นขึ้นไม่ได้

รอมานั่งหลายปี อุดสาห์ทำทุกวิถีทาง ในที่สุดก็สามารถส่งทั่วปากุย
กลับไปได้เสียที แต่ท้ายที่สุดก็... หรือว่าสวรรค์จะลิขิตให้พวกเขาต้อง
ต้องตายกันอยู่ที่นี่

กลายเป็นทั่วปากุยที่อยู่ข้างๆ เอย์ปลอบขึ้นเบาๆ "จื่อจาง ศึกแม่น้ำ
ฝ่ายสุยทัพเป่ย์ผู้หนึ่งด้านสิบ บัดนี้พวกเราใช้หนึ่งด้านห้า มีโอกาสชนะ
มากกว่าตั้งครั้งหนึ่งเสียวนะ!"

ทุกคำของหนุ่มน้อยอายุสิบกว่าลอยเข้าสู่ตของเยียนเฟิงอย่าง
แผ่วเบา แต่เขาฟังออกถึงแววอ้างว้างในน้ำเสียงนั้น

เยียนเฟิงกล่าวเบาๆ ด้วยสีหน้าเด็ดเดี่ยว "ฝ่าบาท พวกกระหม่อม
จะพิทักษ์ทางด้านหน้าไว้สุดชีวิต พระองค์ทรงหนีไปโดยมิต้องคิดสิ่งใด
ก็พอ!"

"ไม่!" ใบหน้าท้าวปากุยกขึ้นสีแดงฉ่ำ "ข้าจะไม่ทิ้งเจ้าเอาไว้!"

"นี่อาจจะเป็นครั้งสุดท้ายที่ฝ่าบาทต้องทรงฟังคำกระหม่อมแล้ว!"
เยียนเฟิงกล่าวประโยคนี้จบก็พลันเปล่งเสียงดัง "ทหาร ซ่า!"

สืบกว่าคนที่อยู่ด้านข้างเขาพุ่งตัวไปข้างหน้า กวาดแกว่งดาบยาว และกระป๋องเข้าหากองกำลังร้อยคนนั้นทันที ถนนคับแคบ แม้พวกเขาจะมีกันเพียงเท่านี้ แต่สามารถขวางการโจมตีจากฝ่ายตรงข้ามได้จริงๆ ยังไม่มีแม้แต่คนเดียวที่เข้าใกล้ท้าวปากุยกได้

ท่ามกลางเสียงอาวุธปะทะกัน เยียนเฟิงคำรามสั้น "หนีไป!"

ท้าวปากุยกชักเท้าถอยหลัง พลันน้ำตาหลังริน เอ่ยพึมพำว่า "จู่จาง..."
"จริง!"

ท้าวปากุยกัดฟันแล้วหันหลัง แต่ออกวิ่งได้ไม่กี่ก้าวก็ได้ยินเสียง
โหยหวนเสียงหนึ่งดังขึ้นทางด้านหลัง

ในห้วงความคิดเขามีภาพเยียนเฟิงถูกฆ่าผุดขึ้นมา ย่อมมีอาจยับ
เท้าได้อีก เขาหันหน้าไปมอง ยังดีที่คนผู้นั้นหาใช่เยียนเฟิง

ทว่าผู้ที่ล้มลงคือคนของฝ่ายพวกเขา เปรียบดังกำแพงที่เมื่ออิฐ
ก้อนหนึ่งถูกทำให้ร่วงหล่น ส่วนที่เหลืออยู่ก็โค่นลงได้ง่ายแล้ว

มือสังหารของเผ่าตุ๋นหาช่องโหว่นั้นพบแล้ว จึงรุกกันมาอีกหลายคน
ในช่วงพริบตา พวกเขามองเห็นท้าวปากุยกก็กระโจนเข้าหาด้วยท่าทาง
เหยียบเกรียม

เยียนเฟิงร้องเรียกเสียงดัง "ฝ่าบาท!"

ท้าวปากุยกตอบสนองเฉยๆ จับตัวคนผู้หนึ่งที่อยู่ด้านหน้าสุดไว้แล้ว
เหวี่ยงตัวเตะ ก่อนจะปล่อยตัวอีกฝ่ายให้ล้มลงพื้น

เห็นได้ชัดว่าฝ่ายตรงข้ามคิดไม่ถึงว่าเด็กหนุ่มผู้นี้จะวู่วาม กว่าจะ

ตอบสนองได้ก็รู้สึกเพียงว่าร้อนที่คอหอย ตามด้วยเลือดไหลทะลักออกมา

นี่เป็นการฆ่าคนครั้งแรกของตัวป้ากุย หากแต่เขาไม่ระยอ หลังสังหาร
คนผู้นี้เสร็จก็ชิงเอาดาบมาฟันไปที่มือสังหารที่อยู่ใกล้ตนเองที่สุด

ปลิดชีพได้ในดาบเดียวอีกครั้ง!

ใบหน้าตัวป้ากุยเปื้อนเลือด ไม่มีลักษณะของความเยาว์วัยอีก
แม้เพียงกระพริบ เขายื่นกวัดแกว่งดาบ ท่วงท่าทรงพลังของผู้เป็นกษัตริย์นั้น
ถึงกับทำให้ฝ่ายตรงข้ามตกตะลึง

ทว่าเพียงไม่นานพวกเขาก็ได้สติว่าเป็นแค่เด็กหนุ่มอายุสิบกว่าปี
ผู้หนึ่งเท่านั้นเอง

"กลัวอะไร! ลุยสิ! ฆ่าเขาเสีย!"

ระหว่างที่คนทั้งหลายกรูเกรียวกันลุยเข้าหาตัวป้ากุย เย็นเฟิงกับ
องครักษ์อีกสองคนก็เร่งรุดมาพร้อมกับร่างโขกเลือด เอาหลังพิงหลังกับ
ตัวป้ากุยไว้

ได้ยินเสียงหอบหายใจแรงจากสามคนข้างกาย ตัวป้ากุยจึงเอ่ยว่า
"ตายอยู่ที่นี้ก็มีเป็นไร ขาดิหน้าพวกเรามาเป็นพี่น้องกัน!"

วาจานี้ของเขามอบขวัญกำลังใจแก่คนทั้งสามอย่างสุดขีด พวกเขา
สังหารฝ่ายตรงข้ามได้อีกหลายคนในเวลาเพียงชั่วขณะเดียว

พวกเย็นเฟิงองอาจกล้าหาญยิ่ง แต่ที่สุดแล้วก็น้ำน้อยยอมแพ้ไฟ
เหล่าองครักษ์ทยอยล้มลงไปทีละคน ท้ายที่สุดก็เหลือเพียงสามคน

ในขณะที่ฝ่ายตรงข้ามยังมีอีกสามสิบสี่สิบคน

ตัวป้ากุยหมดแรงแล้ว เบื่อหน่ายมองเห็นแต่สีโลหิต เขาแทบจะต้อง
ใช้ดาบยาวค้ำประคองร่างตนเองไว้

ทันใดนั้นก็มียี่สิบรถม้าแว่วมาแต่ไกล

คนทั้งหมดมองไปทางด้านบน เห็นเป็นขบวนรถขนส่งสินค้าขบวนหนึ่ง
เนื่องจากเป็นยามราตรีพวกเขาไม่รู้ว่าทางด้านหน้าเกิดเรื่องอะไรขึ้น
จวบจนเข้ามาใกล้ ใช้คบเพลิงส่องดู มองเห็นศพกองพะเนินอยู่บนพื้น
คนบนรถมาถึงได้หวาดหวั่นพรั่นพรึงเหลือประมาณ

ครั้นผู้นำขบวนเห็นว่ามิใช่ใจก็ไม่คิดจะเข้าไปยุ่ง เพียงตะโกน
เสียงดังลั่นว่า "วีรบุรุษทุกท่าน พวกข้าเพียงผ่านทางมา มองไม่เห็นสิ่งใด
ทั้งสิ้น! ขอลาตลอดกาล!"

เยียนเฟิงเสยหน้านับจำนวนคน เป็นขบวนพ่อค้าธรรมดาที่มีคนราว
ยี่สิบคน ในนั้นมีคนหนุ่มอยู่อย่างน้อยสิบกว่าคน ในเมื่อเป็นขบวนพ่อค้า
คุ้มกันสินค้าไปส่งก็ย่อมต้องมีผู้รู้วรยุทธ์...เขาเกิดความหวังขึ้นในใจทันที
"ทุกท่าน หนึ่งพันเหรียญทอง ส่งพวกข้ากลับอ๋ินจง!"

ขบวนพ่อค้าหยุดอยู่ตรงนั้นในทันใด หนึ่งพันเหรียญทองเชียว!

ทว่ามือสังหารของเผ่าตุ๋กู่มีการตอบสนองทันที พุดขึ้นอย่างดุร้าย
"หนึ่งพันเหรียญทอง? เฮอะ ก็ต้องดูก่อนว่าพวกเจ้าจะรอดชีวิตไปเอา
ได้หรือไม่!"

คนของขบวนพ่อค้าหาใช่พวกเดนตายไม่ คิดแล้วรู้สึกว่ามีโอกาสชนะ
คุยกันทางสายตาสერიจก็ตั้งท่าจะจากไป

แต่ในเวลานี้เองทั่วป่ากุยพลันมองเห็นใบหน้าอันคุ้นตาใบหน้าหนึ่ง
อยู่ท่ามกลางขบวนพ่อค้า

นางสวมชุดสตรีที่ดูงามเรียบ ยามอยู่ในกลุ่มบุรุษนั้นจึงเด่นสะดุดตา
เป็นพิเศษ ดวงตาของนางมองไปทางอื่นอย่างไม่สนใจ คล้ายไม่สังเกตเห็น
โดยสิ้นเชิงว่าพวกเขากำลังคุยกัน

คำว่า 'พีเจิน' เกือบจะหลุดออกจากปาก ทว่าทิวป่ากุยนี้ถึง

สถานการณ์ในยามนี้แล้วกลับฝันยังไว้ในลำคอ

เรามีอาจทำร้ายนาง

ขบวนพ่อค้าจากไปอย่างรวดเร็วต่อหน้าต่อตา พวกเยียนเฟิงเตรียมตัว
จะสู้ศึกตัดสินอีกครั้ง แม้ว่าครั้งนี้ผลจะออกมาร้ายมากกว่าดีก็ตามที่

ท้าวปากุยก่หับดา เลือดหยดหนึ่งตกลงมาบนขนตาเขา

ในชั่วพริบตาเนื้อก็มีเสียงอุทานดังมาจากขบวนพ่อค้า

ถัดจากนั้นก็เห็นเพียง 'มังกรเพลิง' ลูกหนึ่งพุ่งมาจากทางด้านหน้า
แสงเพลิงลูกกลมจากบริเวณที่ขบวนรถอยู่มาถึงตรงหน้าพวกเขาอย่าง
รวดเร็ว กันกำลังคนสองฝ่ายให้แยกจากกัน

ระหว่างที่สองฝ่ายกำลังตะลึงงันทำอะไรไม่ถูก ท้าวปากุยมองเห็น
มูเงินวิ่งมาจากทางด้านขบวนพ่อค้า

นางจับมือท้าวปากุยก่อนพูดอย่างรีบร้อน "รีบไป!"

ท้าวปากุยดีใจ พี่เงินจำข้าได้!

ทว่าถัดจากนั้นความยินดีนี้ก็ถูกเสียงร้องโหยหวนทำลายลง

เขาหันหน้าไปก็เห็นคนพวกนั้นไล่ตามมาจากบริเวณที่เปลวเพลิงยัง
ลุกไหม้ไม่มาก องค์กรักคนสุดท้ายถูกฟันจนตาย หน้าท้องของเยียนเฟิง
ก็ถูกกรีด ล้มลงบนพื้นแล้วเช่นกัน

"จู่จาง!"

ท้าวปากุยเห็นเลือดของเยียนเฟิงย้อมโคลนเลนเป็นสีแดงจึงร้องลั่นขึ้น
ทีหนึ่งด้วยความเจ็บปวดรวดร้าว ก่อนจะชักดาบพุ่งตัวออกไปโดยมิสนใจ
สิ่งใดทั้งสิ้น!

"อาภัย!"

卿云歌 2
Qing Yun Ge 2

บทเพลงปณิธาน ตำนานวิหคไผ่บิน 2
เทียนอ้าย เขียน
อวี แปล

จำนวน 368 หน้า
ราคา 439 บาท

《卿云歌》Qing Yun Ge
Copyright © 2015 by Tian Ai
Thai language translation rights arranged with Tian Ai,
Thai language copyright © 2024 by Jamsai Publishing Co., Ltd.
All Rights Reserved.

สงวนลิขสิทธิ์ตามพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ พ.ศ. 2537
เลขมาตรฐานสากลประจำหนังสือ ISBN 978-616-06-3188-9

ภาพประกอบ 寂阳

จัดพิมพ์โดย
บริษัท แจ่มใส พับลิชชิ่ง จำกัด
285/33 ถนนเจริญสุขนิทวงศ์ แขวงบางขุนศรี
เขตบางกอกน้อย กรุงเทพฯ 10700
Tel. 02 840 4888
www.jamsai.com
editor@jamsai.com

จัดจำหน่ายทั่วประเทศโดย
บริษัท อมรินทร์ บুক เซ็นเตอร์ จำกัด
108 หมู่ที่ 2 ถนนบางกรวย-จตุรนต์
ตำบลมหาสวัสดิ์ อำเภอบางกรวย จังหวัดนนทบุรี 11130
Tel. 02 423 9999 Fax 02 449 9561-3
www.naiin.com

“จำไว้ให้ดี ความจริงของศาสตร์แห่งกษัตริย์... มีอาจบอกให้ฟุ้งส่อรู้”

ในอันธพาลอันหนึ่งจู่ๆ ก็มีคนหลอมมาพาตัว ‘ปู่ฉิน’ มุ่งสู่เขาปีศาจ
ตามตำนานกล่าวไว้ว่าทอภูตแห่งเขาปีศาจจะนำพาศาสตร์แห่งกษัตริย์มาให้
ผู้ปกครองคนใดได้ครอบครองศาสตร์แห่งกษัตริย์ก็จะได้ขึ้นไถ่ในแผ่นดิน
หลายปีผ่านไปหลังจากปู่ฉินกลับมาบ้านในนามของ ‘ชิงหลอม’
ทางกลับเหมือนเหลือตัวคนเดียว มารดาตายจาก พี่น้องกลายเป็นอนุชของผู้อื่นยังเด่นไกล
บางระหงกระเหินเดินทางไปที่ต่างๆ อย่างไร้จุดหมาย
ในยามที่บ้านเมืองเต็มไปด้วยโศกเศร้า เราจงคร่ำครวญพวกอินเข่าระราน
และที่เคอับดินนางได้พบ ‘ปู่ทรงธง’ บุรุษรูปงามที่แต่กษัตริย์ยังอยากครอบครองไว้
ด้วยปณิธานอันยิ่งใหญ่ในใจเขาที่อยากกอบกู้แผ่นดินเกิด
ได้สั่นคลอนจิตใจนาง ทำให้ยอมติดตามเขาไปยังเมืองพิภพหยาบ
ก่อเกิดเป็นตำนานเล่าขานบทใหม่ขึ้น!

JAMSAI CUSTOMER CARE
ดูแลนักอ่านด้วยใจ
โทร. 02 840 4888
www.jamsai.com

ชวนคุณมาอ่านอุ่นหัวใจ

ทดลองอ่าน

ผจญภัยรัก

ISBN 978-616-06-3188-9

9 786160 631889

ราคา 439 บาท